

Memòries de l'escriure

La lectura del volum de memòries sobre l'escriure d'Stephen King, publicat per l'Altra Editorial, ha estat una bella descoberta.

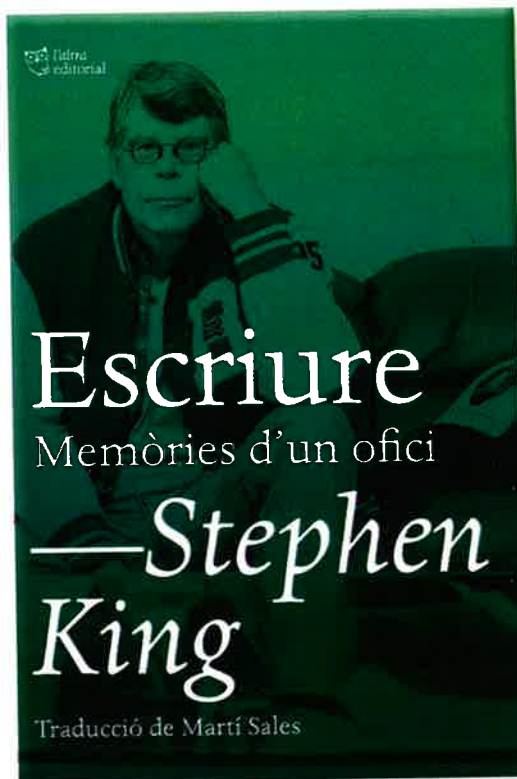
Stephen King pertany a una altra mentalitat que per nosaltres pot ser fecunda i estimulant. Podríem dir-ne una mentalitat poc espanyola. L'estudi de la literatura és un a més a més. L'important és la lectura de novel·les. És a dir, el camp ample, fèrtil, contradictori i sense prejudicis, de la imaginació. Per a ell, la literatura és l'espai de la felicitat creativa.

El llibre pot ser considerat com unes bones memòries, escrites en cos de camisa.

Si en els temps juvenils, llegint Josep Pla, havíem sabut que l'adjectiu precís, arrengrerat un al costat de l'altre, era la fórmula màgica per a escriure bé, King ens convida a negligir els adverbis, que en català, a més a més, són paraules molt llargues de les qual no cal abusar. 'Simplement', 'sòfisticadament', 'precisament' són paraules que no concorden a l'essencial: la història que es vol relatar. Stephen King no pertany pas als cercles acadèmics ni tampoc als escriptors que muden els seus escrits amb paraules de vint duros. La traducció ens mostra la manera de concebre la gramàtica: la metàfora de la caixa d'eines. És nota de seguida que l'escola primera de King és la publicació en revistes populars, sense que l'adjectiu presenti cap matís pejoratiu. Narrar és cercar un lector ideal –per a ell, la seua muller, amb qui mostra una

PER A STEPHEN KING, LA LITERATURA ÉS L'ESPAI DE LA FELICITAT CREATIVA

filiació sentimental entendridora– amb la idea de la porta tancada. És a dir, escriure amb la porta tancada fóra oblidar-se de totes les adherències del publicar. Concentrar-se en la ficció. Entrar a dins del que vol contar. Podríem dir-ne el regne privat del desig. Després, feta la primera redacció hi hauria el concepte de la porta oberta: escriure amb la

intenció de polir, tallar i endreçar per a la publicació, que seria un altre estadi.

L'autor recorda que les obres més preuades les va escriure en els llocs més rars i insospitats, com ara una caravana. També subratlla que l'escriure no cal que sigui al centre de la pròpia vida. N'hi ha prou amb un modest estudi o despatx.

És lúcid quan es demana si els cursos d'escriptura són útils per als novel·listes novells o insegurs. No s'està de dir que a vegades no serveixen. O molt poc. La noció de passar-s'ho bé escrivint és la pedra de toc de la seua escriptura. Per definició, escriure és un plaer. Ensopegar un lector ideal que queda enlluernat per la història, un altre plaer. Publicar i guanyar diners amb les novel·les, un altre plaer. Cosa extraordinària, dita amb una netedat que entre nosaltres sol ser rara.

Quan tanques el llibre, després d'unes pàgines biogràfiques en què conta l'atropellament greu i fortuït que li va costar mesos d'hospital i dolor, t'adones de com està cosida la vida i l'escriptura i comprens la fragilitat de la vida. El llibre, que reclama una lectura lenta i pausada, està molt lluny d'un manual d'escriptura a l'ús. S'hi palpa la veritat.